

Τα μακρό της δάχτυλα είναι σαν να πετούν πάνω στις σελίδες των βιβλίων της. Εξερευνούν ανυπόμονα τον μισοτεμάχιο «κάρτι» με τις ανάγλυφες τελείες της κάθε σελίδας. Είναι ξεχωριστά τα βιβλία της. Δεν μπορείς να τα διαβάσεις χωρίς τον μυστικό κώδικα. Δεν έχουν εικόνες. Όχι τουλάχιστον ζωγραφιστές. Μου φαίνονται δύσκολα. Τι θαυμάζω τη Φένια. Έμαθε γρήγορα τον κώδικα. Της αρέσουν πολύ τα παραμύθια, γι' αυτό.



in.gr > Plus > Παιδί > Δείτε με τα μάτια της Φένιας, της αγαπημένης των ήχων

ΠΑΙΔΙ 09 Μαρτίου 2016 | 15:10

## Δείτε με τα μάτια της Φένιας, της αγαπημένης των ήχων

Στην τυφλόμουγα κερδίζει πάντα η Φένια. Και στα μουσικά παιχνίδια. Οι νότες χορεύουν στα δάχτυλά της όταν παίζει πιάνο. Με το τραγούδι της ο κόσμος γεμίζει χρώματα. Όλοι οι ήχοι είναι φίλοι της. Με καταλαβαίνει από το περπάτημα...

Σύνταξη

● Upd:9.03.2016, 17:23



Α Α

«Στην τυφλόμουγα κερδίζει πάντα η Φένια. Και στα μουσικά παιχνίδια. Οι νότες χορεύουν στα δάχτυλά της όταν παίζει πιάνο. Με το τραγούδι της ο κόσμος γεμίζει χρώματα. Όλοι οι ήχοι είναι φίλοι της...»

«Η Φένια, η αγαπημένη των ήχων» είναι η ιστορία ενός παιδιού που σε καταλαβαίνει από το περπάτημα, ακούει τις λύπες και τις χαρές σου, που σε γνωρίζει αγγίζοντάς σε. Ναι, η Φένια είναι τυφλή και δεν έχει αγαπημένο χρώμα, όμως αυτό που κατορθώνει η συγγραφέας του βιβλίου, Γιώτα Κ.Αλεξάνδρου, είναι να μας κάνει να την προσδιορίζουμε από τις ιδιαίτερες ικανότητές της, όχι από την «αναπηρία» της.

*Μην συγκινείστε, απλά παίξτε το παιχνίδι που έπαιξε η δασκάλα της Φένιας με τους μαθητές της. Θα καταλάβετε, θα δείτε.*



Το βιβλίο που κυκλοφόρησε πρόσφατα από τις εκδόσεις Πατάκη παρουσιάστηκε στις 5 Μαρτίου 2016 στο καφέ του βιβλιοπωλείου Ιανός. Η Φένια ήταν εκεί, όχι μόνο ως (υπέροχη) **κούκλα** (της **Αναστασίας Κουτσουδάκη**), αλλά ολοζώντανη, σε πολλές μορφές. Είμαι βέβαιη, ότι στην ίδια αίθουσα ήταν και ο Μήτσος «ο Απαίσιος» με την παρέα του, μετανιωμένος, το δίχως άλλο, για τις τρικλοποδιές και τα χλευάσματά του. Ήμουν κι εγώ, εκεί. Μπορεί να μην έχω απλώσει χαιρέκακα το πόδι μου για να σκοντάψει ένας τυφλός, όμως κουβαλούσα κι εγώ κάτι «απαίσιο» πάνω μου. Λυπόμουν τη Φένια. Όχι πια.

Στην παρουσίαση του βιβλίου συμμετείχαν μέλη του Κέντρου Εκπαιδευσεως & Αποκαταστάσεως Τυφλών Καλλιθέας, και η κα **Παναγιώτα Λεωτσάκου**, Διοικητής του Κέντρου, είχε πολλά να μας πει. Κυρίως όμως, ήταν εκεί τα παιδιά, μικρά ή μεγαλύτερα. Κι εκείνα, μας διάβασαν για τη Φένια (τόσο ωραία, που στην αρχή δεν πίστευα ότι διαβάζει, αλλά αφηγείται κάτι που είχε απομνημονεύσει και προβάρει ξανά και ξανά -έκανα λάθος, δείγμα κι αυτό της προκατάληψής μου). Μας έπαιξαν πιάνο, κι ας μην διανοηθήκαμε ούτε για μια στιγμή ότι ο έφηβος που έπαιζε τόση ώρα, δεν βλέπει. Μας μίλησαν για τις βόλτες με το λευκό μπαστούνι, δεν ήταν όμως λυπημένα (όπως περίμενα -σας είπα, η Φένια δεν είναι τυφλή, εγώ είμαι).

Εθελοντές, διατηρώντας την ανωνυμία για την προσφορά τους, έσπευσαν να γράψουν με τελίτσες τα κείμενα της κας Αλεξάνδρου, και να κάνουν ανάγλυφα -με κάθε λογής υλικά και με εκπληκτική λεπτομέρεια στα μαλλιά, στα μάγουλα, στο νερό- τις υπέροχες **ζωγραφίες της Έφης Λαδά**, για να τις δουν και τα παιδιά. Να αναθαρρήσουν ότι, ναι, κάποιος είδε και εκτίμησε όλα όσα τους κάνουν να ξεχωρίζουν στα μάτια τους και αποφάσισε να το πει στα παιδιά του. Η Γιώτα Αλεξάνδρου, εκτός από συγγραφέας παιδικών βιβλίων με πλούσιο υλικό, εμπυχωτρία με υπόβαθρο στο θέατρο και εξαιρετικά δραστήρια, είναι και παιδαγωγός. Ακούραστη, μεταφέρει καθημερινά στα παιδιά κάτι από τις ευαισθησίες της. Και κυρίως, ακούει τα παιδιά.

Η Φένια είναι ένα παιδικό βιβλίο που πρέπει να διαβάσουν οι μεγάλοι όχι μόνο για να διδαχτούν τα παιδιά μας, αλλά κι εμείς οι ίδιοι. Εγώ, το διάβασα. Εύχομαι κι εσείς.

Ανθή Παναγιωτάκη, @anthi